

Minden kezdődik előlről

„Fasiszták, rasszisták, nácik Magyarországa” – ömlik már most a balliberális sajtóból és értelmiségből

2009.11.10 00:00

Seszták Ágnes

Az Élet és Irodalomban tiltakozó listát közölt az igaz szívű értelmiségiek hada. Történetesen mert Vona Gábor szerepelt, más napilapok kifejezésével haknizott (!) a közszolgálati televízióban. Vona barátságtalan volt, igaz, a kérdezők sem puszihaverok. A végén Vona és Betlen összeszólalkoztak. Ehhez képest Betlen nem írt alá semmit, mások azonban kötelességüknek érezték, hogy hangot adjanak annak, Vonát tiltsák ki a köztelevízióból. Finomabban: Európában a szélsőséges náci hangot el- és kiszorítják a nyilvánosságból. Követelik (!), hogy az adófizetők pénzéből a köztelevízió ne terjesszen szélsőséges és fasiszta nézeteket stb. Érdekes, hogy a névsort olyan személy vezeti, aki életvitelszerűen nem itt lakik, s feltehetően nem is itt adózik. Amikor Tamás Gáspár Miklóst kérdezték az aláírás körülményeiről, homályos válaszokat adott. Lehet, hogy meg sem keresték, csak mint örökös aláírónak, kölcsönvették a nevét. Az egész tiltakozósdí röhej, mert a Jobbik, ha tetszik, ha nem, be fog jutni a parlamentbe. És akkor mit tesz majd a köztvé, átnéz rajta?

A második találkozás, újra csak Betlen Jánossal, a Ma reggelben esett meg. Tamás Gáspár Miklóst kérdezte Betlen az aláírások okán. Ekkor hangzott el Betlen kijelentése: – Önök a fél országot lerasszistázták. TGM feldühödött, és kerek perccel tagadta ezt. – Senki nem rasszistázta le a fél országot, ez nem létező jelenség – mondta. Majd újra nyomatékosan megismételte, hogy ő és nyilván az egykori pártja soha nem állított ilyet. Betlen János közbeszólt, hogy „Önök még azt is rasszistának tartják, aki kétségbe vonja az integrált oktatást”. Tamás Gáspár Miklós válasza újfent az volt, hogy soha nem tartották rasszistának a fél országot. Persze a kamera és a mennyezet sokat kibír. Elég a Die Zeit utóbbi cikkének a címét idézni: „Magyarország a fasiszták zászlaja alatt.”

Az egyik nyilatkozó TGM. Azonnal kiderül egy hazugság, mármint hogy úgy köszönnének neki, hogy Heil Herr Tamás. Az viszont nyugtalanító, hogy ha Magyarország a fasiszták zászlaja alatt nyög, akkor valójában rasszista, mert a fasizmus egyik jellemzője a fajüldözés. Létezik olyan, hogy ráutaló magatartás, hogy TGM esetleg nem szám szerint rasszistázta le a magyarokat, de pártjával együtt mindent megtett azért, hogy Magyarországon a választók jelentős tömege fortyog a dühtől az örökös és okatlan megaláztatástól, amit párttársaival könnyedén gyakoroltak az elmúlt húsz évben. Nem tudom, de nem is lényeges TGM színváltóságait követni, állítólag most a neomarxizmus és egy eszményi kommunizmus lebeg a szemei előtt. Ez az emblemikus személyiség azonnal kész verdikttel állt elő, amikor P. József cigány gyereket megszórták.

Gyalázatos rasszista tettnek minősítette az esetet, rögtönzött beszédében kikiabálta, hogy fajgyűlölő országban nem kíván élni. Amikor aztán kiderült, hogy az elkövető is cigány, TGM visszakozott és bocsánatot kért. De előítélete megmutatta, hogy azonnal elhitte, az elkövetők csak cigánygyűlölő magyarok lehettek. Kirekesztő, bűdös rasszista, fasiszta, neonáci magyarok.

Tamás Gáspár Miklós is azok közé a liberális közszereplők közé tartozik, akik rokonszenvüket kizárólag a kisebbségeknek tartogatják. Számtalan dolgozatában beszél rajongva a cigányokról, a zsidókról pedig a legnagyobb elfogultság hangján szól: „ez a mély szeretetem a zsidó nép iránt... részben hála az égnek, magam is zsidó vagyok, mindig zsidók között is éltem... náluk, bennük szólal meg a zsidó hang, amely annyira drága nekem, amely annyira vonz”, nyilatkozta a Szombatnak. Bár ebben az újságban ritkán idézünk ilyesmit, most megtörtént, mert sok mindent megmagyaráz Tamás Gáspár Miklós identitásáról. És sok mindent megmagyaráz az őt és pártját nem kedvelők világlátásából. Ugyanis ha én most értekezni kezdek magyarságom izzó szeretetéről, hogy hála az égnek, hogy magyar vagyok, köztük élek, és boldog vagyok, amikor megszólal a drága, magyar hang, akkor...?

Akkor több publicista esne nekem veszélyes magyarkodásom, nacionalizmusom kárhoztatásával, és felhívnák a figyelmet, hogy ez káros kirekesztés más nemzetekre nézve. Majd jönne a peremre szorítás meg az úgynevezett értelmiségiek heves tiltakozása. A válaszom, hogy bizony így megy ez már húsz éve. Szívósan leszólva, ami magyar és nemzeti. Tamás Gáspár Miklós szívhez szóló dolgozatokat ír a cigányok nyomoráról, a cigányok állandó rémületéről, a romák lángoló házairól, a tomboló rasszizmusról, hogy a cigányság úzött vad saját hazájában, hogy a neonáci terrorizmus nyílt megjelenése ölni is fog (nem ők öltek), ír a romák életkilátásairól, a rasszista rohamosztagokról. Legjobb tanítványa, a sokmilliós Mercedesben feszítő Kolompár arról fecseg, hogy a náci eszmét nem sikerült kiirtani az országából. Jól bemagolta a leckét, ezért gyanúsítottként nyugodtan terpeszkedik a székében.

TGM egy mondatra sem méltatja a rengeteg, magyarok kárára elkövetett cigány támadást, a zászlót megtaposó cigányokat, a Tavaszmező utcai attackot, a felgyújtott és megerőszakolt Pénzes Henriettát, a megerőszakolt és megcsonkított idős nőt. Nem esik szó a szervezett bandákról, amelyek rettegésben tartanak lakótelepeket, tanárokat, bárkit. Mit gondol, hány verés, utcai brutalitás marad feljelentés nélkül? Az emberek menekülnek a villamosról, és másokra szállnak át, ha cigányok utaznak az előzőn csoportosan, verekedve, durvulva, nemritkán leköpdösve az utazóközönséget. Csodálni való, hogy a magyarok még így is mindent megtesznek az egyre törékenyebb béke fenntartásáért.

Tamás Gáspár Miklós sajátos szemüvegén keresztül a politikai osztály is megkapja a magáét: akik vármegyei, járási, szolgabírói nívón vannak, és piás, nőgyűlölő, provinciális, ostoba, népellenes elemek. Legalábbis ilyen bizonyítványt kapnak a bírók, akik cigányellenesek, nőellenesek, homofóbok, idegengyűlölők, antiszemiták, és mélyen lenézik a kitzasztott szegényeket. Még néhány állítás, és megvan az idegengyűlölők fél

országa. Az egyetemisták pedig TGM szerint szegény náci gyermekeink. – A magyarországi rasszizmus a jelenlegi politika legdinamikusabb eleme – állapítja meg TGM.

Húsz éve folyik az áldatlan harc, amelyben a kisebbségeket sértő és hazug módon állítják szembe a magyarokkal, és ebbe a média háborúskodása alaposan beszállt. Az én gondom nem csak az, hogy Tamás Gáspár Miklós nem érzékeli, mennyire igaztalanul vádolják újra meg újra a magyar nemzetet. Az én aggályom az, hogy minden kezdődik előlről. Már látszik, hogy a polgárjogi harcosok, vezérpublicisták fenik a görbe kést, hogy az új Orbán-kormányban azonnal megforgassák, mégpedig úgy, hogy az elkövetkező négy évben ki sem húzzák belőle. Korona, címer, Himnusz, Szent Jobb, magyar népdal, néptánc, magyar zászló, magyar néplélek, magyar vidék, magyar költők, Arany János, Az ember tragédiája, le veletek! Innentől fogva a rafinált média, amelyik most azzal áztatja a jobboldalt, hogy irigyli a fölényét, acélkalapáccsal fog lecsapni az Orbán-kormány minden egyes napjára.

Hogy felfrissítsük az emlékezetünket, néhány példa Tóth Gy. László Balliberális eszmefuttatások határok nélkül című könyveiből: az idézetek a Fidesz-kormány munkáját elmarasztaló cikkekből valók:

„Készséggel elhiszem, hogy Lányi új barátai között akad olyan, aki lelkesen és szakszerűen védi a Dunát. Így aztán lesz mibe belelőni Lányi Andrást, Kornis Mihályt, engem és a nyájas olvasót.” (Tamás Gáspár Miklós)

„Az a rögeszméjük... most már sokadszor mondják el, hogy az országot optimistává, magabiztossá kell tenni. Ugyanúgy, ahogy annak idején ezt szajkózták a kommunista funkcionáriusok...” (Gerő András)

„A fölbátorodott antiszemita sok intézményben túrhetetlenné teszik a zsidók... életét, elbizonytalanítják a zsidó fiatalság pályatervét, és általában mérgezik a légkört”. (Tamás Gáspár Miklós)

„Hofi Gézának, úgy tűnik, Orbán Viktor Rákosi Mátyás késői reinkarnációja lenne, s mintha ez a demokrácia egyre jobban kezdene hasonlítani valami sötét, ortopéd diktatúrára, amin már csak röhögni lehet...” (Stark R. László)

„Interneten azt írtam, hogy a Fesztiválzenekar mostanra a világ egyik legkiválóbb együttesévé nőtte ki magát, a magyar politikusok viszont kulturális bűnözők, és ez a korrupcióval, rasszizmussal, gyűlöletes hazugsággal teli ország nem érdemli meg ezt a zenekart”. (Retkes Attila)

„Amikor megláttam azt a fényképet, amin kezét fog a sátáni mosolyú néptanító (Lezsák S.) és a mosolyú miniduce (Orbán V.), a hideg futott végig a hátamon”. (Popper Péter)

„Megfélemlítés és a növekvő undor kétségtelen tény... A politika elve az akarat, a politizálás módszertani elve a hazudozás-talán így lehetne összefoglalni az Orbán-team kiinduló alapvetését”. (Ripp Zoltán)

„Tudom, hogy valamennyiünknek van egy becsomagolt bőröndje, minden eshetőségre”. (Lengyel László)

„A miniszterelnök a kamerák kereszttüzeiben jobbra-balra villantja a pillantását..., majd diadalmas fojtott mosollyal bejelenti, hogy hogy nem tesz eleget a budapesti főpolgármester kérésének. Ez betegmosoly. Maga

a mondat teljesen esztelen, a mosoly pedig a pillantásokkal a hatalmától megzavarodott személyiség gyűlöletéről és okatlan diadaláról ad hírt. Néróka mosolyog így.” (Eörsi István)

„Köznap tapasztalatok növelik a félelmemet, hogy Szent István hazájában, Mária országában megszavazzák a romák deportálását, de talán még az elgázosításukat is. Persze csak titkos népszavazáson.” (Eörsi István)

Ha megnézzük Tóth Gy. László idézetgyűjteményét, feltűnik, hogy az akkoriban igencsak szorgalmas szerzők döntő többségének – Eörsi István már nincs az élők sorában – a Gyurcsány–Bajnai-korszakról szinte egy szava sincs. Szövetségben hallgatnak arról az ámokfutásról, aminek nyomán az ország a szakadék szélére került. És ez előjelnek több mint fenyegető.